

“THROUGH THE BARRICADES HAD ONS LAATSTE ALBUM MOETEN ZIJN”

Interview Tony Hadley (Spandau Ballet) – Melkweg Amsterdam (27 november 2016)

“Ik ging ooit met Lemmy op stap in LA en heb het overleefd!” Aldus Tony Hadley, zanger van 80’s-popband Spandau Ballet. Niet de eerste persoon die je in één adem met de eind vorig jaar overleden frontman van Motörhead zou noemen, maar blijkbaar hebben de wegen van beide zangers elkaar in het verleden toch gekruist. Met Spandau Ballet is Tony vooral bekend van hits als *Gold*, *True* en *Through the Barricades* en zijn wereldwijd meer dan twintig miljoen platen verkocht. Niet slecht voor een band die is vernoemd naar de tekst *Spandau Ballet* die op een Berlijnse wc-muur was gekalkt! Na een dieptepunt in 1999, toen de bandleden in de rechtbank recht tegenover elkaar stonden vanwege ruzie over royalties, kwam de band tien jaar later weer terug. Na de laatste wereldtournee van 2015 ligt Spandau Ballet weer even stil, vandaar dat Tony nu met zijn eigen band optreedt. Maar solo of niet, de hits van vroeger zal hij altijd blijven spelen.

Tekst: Godfried Nevels

Een paar weken geleden heb ik Paul Young geïnterviewd. Ik heb begrepen dat Paul een goede vriend van je is?

“Ja, we zijn goede vrienden. Hij is een geweldige vent.”

Ken je Paul al lang?

“Vanaf het moment dat ik bij Chrysalis Records heb getekend [in 1980]. Toevallig waren we een paar weken geleden allebei in Spanje. Een geweldige kerel.”

En jullie hebben in 2008 samen in Australië en Nieuw-Zeeland getournd.

“Dat klopt! Ik weet nog dat we in Nieuw-Zeeland, in Auckland, in een dierentuin hebben opgetreden. In het midden van de dierentuin stond een ouderwetse muziek tent. We speelden daar en het was fantastisch. Dat herinner ik me nog. Dat was erg leuk. Het is altijd goed om iets anders te doen.”

Even terug in de tijd. Toen Spandau Ballet (na eerdere namen als The Cut, The Makers en Gentry) voor het eerst Spandau Ballet heette, speelde de band voornamelijk in en rondom Londen. Hoe was het om in die tijd als muzikant te spelen?

“Nou, dat was een compleet andere tijd. Die hele New Romantic, Blitz-achtige scene was een vorm van post-punk, dus bestond de scene grotendeels uit ex-punks. Toen kregen we, samen met punk, een geweldige muzikale revolutie. Ik vond het geweldig. Langzaam verplaatste het zich naar de elektronische periode, met veel invloeden van Duitse bands als Düsseldorf en Kraftwerk. Ook dingen van Bowie toen hij het album

Low deed. En Ultravox, vroege Ultravox. En ook vroege Human League. De hele scene veranderde steeds meer. Het was een geweldige tijd. Het belangrijkste van die tijd om muzikaal te onthouden: er was geen social media. Als je een demo opnam was het op band, haha! Er waren geen mobiele telefoons. Slechts drie zenders op televisie, meer hadden we niet. *If you look at it on reflection now, it was a much more innocent time.* Alles was toen een stuk eenvoudiger. Er waren geen computers. Het was gewoon...”

“We speelden *Through the Barricades* en het was heel emotioneel”

Het was *basic*, bedoel je?

“Heel *basic*. Als je iets wilde printen, moest dat met een machine of met de hand, haha! Het is niet zoals vandaag, weet je. Als je wilde communiceren... Ik weet nog dat ik in het begin van de jaren tachtig in Nederland, Italië of België was en er toen vertraging op de telefoon was. En het duurde tien keer om door te komen! Vandaag de dag leven we in een gekke tijd, waar alles direct is, waar alles snel is. Het is gewoon compleet anders. Als je in die tijd met vrienden wilde afspreken, moest je dat op posters zetten, weet je. En dan maar hopen en bidden dat mensen zouden komen opdagen. Een advertentie in de Melody Maker zetten of iets dergelijks.”

Is dat iets wat je mist van de jaren '80?

“Wat ik mis, niet alleen vanuit muzikaal oogpunt maar ook meer in het algemeen... Het leven is nu zo toegankelijk, zo snel. Iedereen verwacht dat alles gelijk is geregeld [klikt met zijn vingers]. Niemand is nog bereid om ergens op te wachten. *It means you can be in Guinea-Bissau and someone can get you on the bloody mobile phone.* Het is bijna te gek voor woorden. De wereld is zoveel kleiner geworden. Ik zou graag willen zien dat mensen een stap terug zouden zetten en niet zo veeleisend zouden zijn op het gebied van social media en in termen van: *ik heb je gemaïld en daarmee heb ik mijn verantwoordelijkheid genomen.* Luister, als je mij wil spreken, zoek me dan op. Pak de telefoon. Ik ben echt heel erg. Ik haat mobiele telefoons en ik haat emails. Gewoon de telefoon pakken en praten.”

“Het is de muziek die de tand des tijds zal doorstaan”

Momenteel zijn veel jaren '80-bands weer op tournee. De muziek van de jaren '80 is weer helemaal terug.

“Nou, eigenlijk zijn we nooit gestopt, omdat we ook niets anders kunnen. Ik ben bij lange na niet gekwalificeerd om iets anders te doen, haha! Het enige wat ik kan is muziek maken daar ben ik nooit mee gestopt, in welke vorm dan ook. Dat geldt denk ik ook voor de meeste andere artiesten. Toch lijkt het erop dat er een soort van *revival* is. Mensen hebben de neiging om met een gevoel van nostalgie naar de jaren tachtig te kijken, met een gevoel van *wow dat was een geweldige periode*. Maar er waren ook tijden dat mensen de jaren tachtig saai vonden: de muziek, de kleding, alles. Maar alles komt weer terug. Er zijn mensen die zeggen van: *dat was waarschijnlijk het laatste tijdperk waarin muziek en mode hand in hand gingen*. Na die periode veranderde het allemaal. En de wereld veranderde ook. Als je naar Groot-Brittannië kijkt in de jaren tachtig: de economie was een puinhoop, de industrie was een puinhoop, we hadden als land met enorme problemen te maken. Maar we zagen ook de val van de Berlijnse Muur, het einde van apartheid, Band Aid en Live Aid. Al die gebeurtenissen hebben de wereld veranderd en de manier waarop we naar dingen kijken, weet je. Als er geen Live Aid of Band Aid was geweest, zouden we dan nu nog steeds zoveel aan het goede doel geven? We hebben net een *Children In Need* campagne op ITV gedaan, waar ik ook aan heb meegewerkt. Meer dan 14 miljoen pond is binnengehaald.

Echt ongelofelijk. Het hoogste bedrag ooit! Ik heb altijd het gevoel dat het met Band Aid en Live Aid allemaal is begonnen. Ik weet nog dat ik in Berlijn was toen de muur viel.

Je was daarbij?

“Jazeker. Spanday Ballet heeft daar die avond opgetreden. We speelden *Through the Barricades* en het was heel emotioneel. Dat was het echt, het was ongelofelijk. De wereld is veranderd, Engeland is onherkenbaar veranderd, de muziek is veranderd, de technologie is veranderd. *And there is lots of it I love.* Ik kijk niet terug met een gevoel van: dat was het beste decennium. Want het is nu 2016. Ik ben gelukkig en alles gaat goed. Maar ik denk wel dat het een bijzonder decennium was. Daarna is alles radicaal veranderd.”

Je had het over muziek en mode. Werd de muziek van Spandau Ballet soms overschaduwd door het imago van de band?

“Ja, ik denk van wel. Soms praatten we over mode en het feit dat wij de mooie jongelui van Londen waren – gekleed als Robin Hood ofzo, haha! – meer dan we het over muziek hadden. Door de liveoptredens, Spandau Ballet was een goede liveband, realiseerden mensen zich: *wow, deze band kan het ook live waarmaken, het zijn prima muzikanten*. Maar het klopt dat er momenten waren dat... *Yeah, shut up about the fashion, let's talk about the music*, begrijp je? Mode is geweldig, het was anders en het was een interessante tijd, maar het is de muziek die de tand des tijds zal doorstaan.”

That's true.

“Haha, je zegt het al: *True*. Gemaakt in 1983, nu is het 2016 en wordt het nog steeds over de hele wereld op de radio gedraaid.”

Wordt je er wel eens moe van om hits als *True* en *Gold* te zingen? Of ben je daar juist trots op?

“Ik denk dat je er trots op moet zijn. Je moet gewoon je hits zingen. Mensen verwachten dat Tony Hadley *Gold*, *True*, *Barricades*, *Only When You Leave* en *Lifeline* zingt. Ik ken artiesten die hun verleden willen ontkennen. Ze zeggen: *ik speel geen enkele hit, ik ga het volledige nieuwe album spelen*. Mijn god, dat is de grootste fout die je kan maken. Zelfs grote artiesten als Bowie hebben dat gedaan. Bowie deed ooit een concert waarbij hij alle arrangementen zo drastisch veranderde dat je de liedjes niet meer kon herkennen. Toen hij dat met Tin Machine deed, dachten we van: ok, hij doet Tin Machine, dat is prima. Maar kom op, geef ons iets van Ziggy. Dus ja, ik denk dat je mensen tegemoet moet komen. Ik wordt er nooit moe van om ze te zingen. Zodra je *True* begint te spelen, dan zie je mensen naar hun man of vrouw kijken en is er een soort van... dit is ons liedje, weet je. Dus heb ik daar geen enkel probleem mee. Nee.”

Je noemde net Bowie. Weet je nog waar je was toen het nieuws van zijn overlijden bekend werd?

“Ik was thuis toen ik dat hoorde. Het was best een schok. Eigenlijk hebben we dit jaar veel mensen verloren: Glenn Frey, Lemmy, Prince, de drummer van Mott the Hoople, Colin Vearncombe van Black. Leonard Cohen is kort geleden overleden. Heel veel mensen. En dan denk je: wow... Ik bedoel, niemand zag volgens mij aankomen dat we Lemmy zouden verliezen, dat we Bowie zouden verliezen. Ik denk dat iedereen had verwacht dat Bowie weer op tournee zou gaan.”

Uiterekend op de dag dat Bowie overleed was ik bij de Bowie-tentoonstelling hier in Nederland.

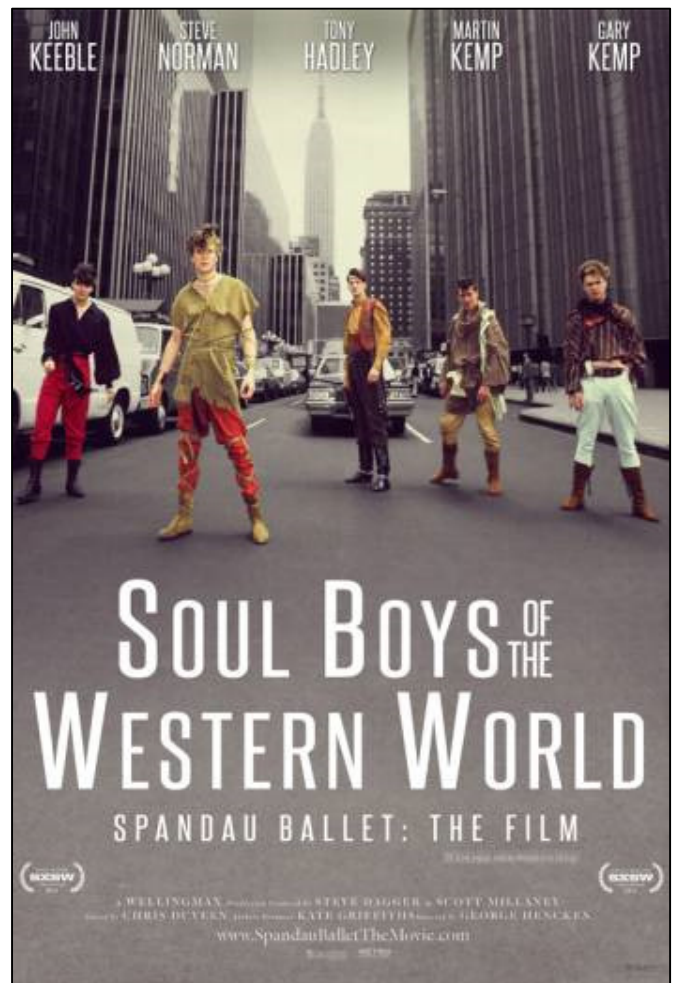
“Echt waar? Weet je, het is best eng eigenlijk. Hier heb je een grote megaster en ondanks al zijn rijkdom en zijn roem... *Nothing protects you against the basic elements*.”

Hij is ook maar gewoon mens.

“Klopt. Soms kijk je naar je helden en denk je dat het superhelden zijn. Ik bedoel, ik ging ooit met Lemmy op stap in LA en heb het overleefd! Ik ben een paar keer met hem uit geweest. Hij is een goede vent eigenlijk, echt een aardige kerel. Maar dat zijn de meeste mensen in de muziekindustrie. Ze doen gewoon hun werk. Maar in plaats van één van de vrachtwagenchauffeurs te zijn die ons van de ene naar de andere stad brengt, ben ik iemand die daarin slaapt en die zingt, haha!”

In 2014 werd *Soul Boys of the Western World* uitgebracht. Een documentaire met veel hoogtepunten uit jullie carrière, maar waren er ook scènes die je moeilijk vond om naar te kijken?

“Nou, in de eerste plaats zijn in de film veel mensen te zien die niet meer onder ons zijn: mijn vader en opa, Gary en Martin’s ouders, John Keeble’s ouders... Persoonlijk was het best moeilijk om naar te kijken. Professioneel was het ook zwaar omdat ik – ruim voordat we uit elkaar gingen - kon zien waar het is misgegaan. *There were bits where I was watching myself, thinking: God...*”

Dat had je op dat moment niet door?

“Ik denk niet dat ik me daar bewust van was. Als je jezelf op het scherm terugziet en dan [diepe zucht]... Dan komen de herinneringen terug en beseft je dat je niet gelukkig was. Het grappige van Spandau Ballet is dat het in veel opzichten een geweldige band is, maar soms ook heel destructief. Tegen het einde was het verschrikkelijk. Ik haatte het om in de band te zitten. Toen ons laatste album uitkwam dacht ik: dit is mijn laatste album, ik ga hier niet langer mee door.”

Want het was niet leuk meer. Muziek moet gewoon leuk zijn, weet je. Je moet er van houden. Mensen zeggen van: *oh, het is een en al glamour, je reist de hele wereld rond, je zit in een tourbus, je slaapt in een...* Vrienden van mij zijn wel eens mee geweest op tournee. Na twee of drie dagen waren ze kapot, haha! Je moet veel reizen, veel rondhangen en je wordt er moe van. Heel erg moe. Maar het moet gewoon leuk zijn! Als het niet leuk is, als je constant ruzie hebt en dat soort dingen... Dat soort ongemakkelijke momenten zie je terug in de film. *I always loved the documentary of Metallica.*"

Je bedoelt *Some Kind of Monster*?

"Ja. Er is een scène waarin zanger Hatfield met zijn hoofd in zijn handen zit. Ik dacht toen... [kijkt met verbaasd gezicht]."

"Als Spandau Ballet in deze tijd zou bestaan, dan hadden we het True-album nooit gehaald"

Was dat de reden dat Spandau Ballet in 1990 uit elkaar viel? Dat de chemie in de band weg was?

"Het was er gewoon niet meer. Ik dacht dat de muziek die we maakten, de sfeer... Het was niet echt leuk. We waren iets verloren. We hadden nooit het laatste album moeten maken. *Heart Like a Sky*, een vreselijk album. *Through the Barricades* had ons laatste album moeten zijn. Daarna hadden we moeten stoppen of anders een pauze moeten nemen. Dan hadden we het als band misschien overleefd. Het zou 22 jaar duren voordat we weer bij elkaar kwamen en zelfs dat was moeilijk. We hebben het gedaan en het is ons gelukt, maar het was geen gemakkelijke beslissing om weer bij elkaar te komen. Wat ook meespeelt is dat ik 20 jaar als solo-artiest op mezelf ben geweest. Ik hou van die vrijheid. Maar we hebben de tournee gedaan en alles ging goed. Na nog eens vier of vijf jaar kwam de film uit en gingen we weer op tournee. Ongeveer een jaar geleden, in september 2015, is de tournee afgelopen. We zijn toen in Hong Kong geëindigd. Dus dat is ongeveer veertien maanden geleden."

Was dat genoeg voor jou of wilde je verder?

"Nee, dat was genoeg. Volgens mij wilden de anderen in de band zeker verder gaan. Maar ik dacht van: jongs, het was geweldig, ik heb een mooie tijd gehad, we hadden een succesvolle tournee, maar ik heb een

eigen band die op mij wacht. Ik heb als soloartiest langer gewerkt dan als Spandau Ballet. *And hey, I didn't break up the band in the first place, haha, so don't shoot me! I'm sorry guys, but I've got plans.* Ik had nooit verwacht dat we met de band verder zouden gaan, de anderen volgens mij wel. Dus heb ik gewoon moeten zeggen dat ik op een punt was beland om mijn eigen ding weer te doen."

Ik las op internet dat je aan je solocarrière meer geld hebt overgehouden dan in de periode dat je met Spandau Ballet bovenaan de hitlijsten stond. Klopt dat verhaal?

"Nee, ik probeer nog steeds om dat er van af te laten halen. Ik denk dat ik een punt wilde maken hoe lastig het voor bands is. Ik gebruik altijd deze analogie: als je met z'n vijven in een band zit en de platenmaatschappij je een miljoen pond biedt, wat doe je dan? Mensen zeggen dan: *wow, ja geweldig!* Ok, laten we zeggen dat ze er gelijk 20% van afhalen. Vervolgens verdeel je 800.000 door vijf, dat is ongeveer 160.000. Daar moet je dan 45% belasting over betalen en moet je ook nog eens anderhalf jaar in Londen wonen. En dat allemaal nog voordat je zelfs royalties van je platen ontvangt. Dus koop je geen eigen huis en ga je niet in een flat wonen, maar woon je gewoon thuis bij pa en ma. Haha! Weet je, je moet het gewoon ongelofelijk goed doen om in deze *business* geld te verdienen. Voor mij valt het mee omdat ik dit al zolang heb gedaan en daardoor een reputatie heb opgebouwd. Maar voor nieuwe bands? *Bloody hell!* The Beloved stond met 9500 *streams* bovenaan de Britse hitlijst. Maar daar verdien je niets mee. Niemand verdient daar iets mee. Het album is de advertentie voor de tournee, en dat is precies wat daar is gebeurd. Het muziekgedeelte, het albumgedeelte, is een wegwerp-product geworden. Het gaat letterlijk als volgt: laten we drie nummers op radio draaien, als mensen het willen *streamen* dan kan dat, maar hopelijk genereert het voldoende interesse om een tijdje op tournee te gaan. Maar dan komt een ander probleem om de hoek kijken. Platenmaatschappijen willen nieuwe bands met een *360-deal* binnenhalen. Dat betekent niet alleen dat de platenmaatschappij geld van je royalties haalt – als je al royalties verdient, want dat doe je niet – maar ook van *publishing*, *merchandising* en touren. Dat maakt het voor een nieuwe band heel moeilijk. Zelfs voor soloartiesten is het niet eenvoudig. Maar voor een nieuwe band is het lastig om er van te kunnen leven. Ik las een artikel waarin iemand zei dat dat niet meer mogelijk is. Je moet een gewone baan zoeken en muziek wordt dan

meer en meer een hobby. Het is moeilijk en wordt steeds moeilijker. Ik heb echt medelijden met jonge artiesten. Ik zeg altijd: als Spandau Ballet in deze tijd zou bestaan, dan hadden we het *True*-album nooit gehaald. *Not in a million years*. We zouden na het tweede album al zijn gedropt. Want we deden het best goed, maar verkochten geen miljoenen of zelfs geen honderdduizenden. In het huidige klimaat waren we na het tweede album gedropt, dus waren we nooit aan *True* toegekomen.”

Dus had je het geluk om in de jaren '80 bezig te zijn.

“*Very lucky, haha!* Je vraagt je dan wel af: hoeveel artiesten halen niet het punt van maximale creativiteit? Hoeveel albums als *True* zijn nooit opgenomen omdat de band daarvoor al is gedropt?”

Na in 1999 de rechtszaak met de andere bandleden te hebben meegemaakt, heb je een advies voor bands die nu in een vergelijkbare positie zitten?

“Ja. Door alles wat er gebeurd is wordt mij deze vraag vaak gesteld. Mijn advies aan nieuwe bands is: voordat je dat punt bereikt... Het is een verschrikkelijk punt om te bereiken omdat je met dezelfde idealen begint: je bent een band, je wil de wereld veroveren, je wil naar Amerika, Australië en Europe, je wil voor zoveel mogelijk mensen je muziek spelen. Bij de oprichting van de band denk je niet dat er ooit iets zal veranderen. Als je 19 of 20 jaar bent denk je: *yeah, we are mates, we are a gang!* Je hebt dan niet voor ogen dat het in 20 jaar allemaal mis kan gaan. Dus mijn advies is: welke mondelinge afspraken ooit tussen de bandleden zijn ge-

maakt, over wat dan ook, zorg dat je onafhankelijk advies van een advocaat krijgt en zet het op papier. Vertrouw niet alleen op een handdruk en *a gentleman's agreement*. Als iemand zegt: *we geven je dit*, dan wil ik dat op papier en geverifieerd door een advocaat. Zelfs als het je broer of je moeder is, haha! Snap je wat ik bedoel? Omdat de muziekindustrie een shitindustrie is. Het is prachtig omdat het creatief is en je dingen kan doen en zien die niemand anders zal doen en zien. Het is ongelofelijk. Maar aan de andere kant: mijn god, er zijn zoveel haaien in die wereld. En dat zouden best je eigen bandleden kunnen zijn. Dus wees voorzichtig.”

Is er een kans dat we Spandau Ballet binnenkort weer op het podium zullen zien?

“Nou, we zijn nog maar een jaar geleden gestopt. Het is logisch dat mensen deze vraag stellen, maar hoe ik er naar kijk is als volgt: na een gat van 20 jaar zijn we weer bij elkaar gekomen en het was goed. Daarna kwamen we weer bij elkaar en hadden het weer goed. Dat duurde vier of vijf jaar. Dus zijn we nog maar een jaar geleden gestopt. Ik zie Spandau Ballet als een merk. Het is als een vloeibaar wasmiddel of als een espresso. Het is een merk. Ik denk dat je met merken heel voorzichtig moet zijn. *It should be something that we should only do once in a blue moon*. Op dit moment zijn er totaal geen plannen. En ik heb [diepe zucht]... Serieus: afgezien van maart heb ik elke maand optredens gepland. We gaan in januari naar Amerika, dan in februari door naar Australië, daarna in april en verder. In de zomer moet ik tegen mijn vrouw zeggen: *schat, we gaan zondag op vakantie omdat ik zaterdag nog een festival heb*, weet je. Dus ik heb het druk. We hebben ook nog een tournee van een maand in Amerika, en in Zuidoost-Azië. Ik heb zelf optredens voor 2018! Wat eigenlijk best gek is. Maar eerst moet ik mijn *bloody new album* afronden [is nu bezig met een kerstalbum]. Daar werken we nu ook aan. We proberen wat geld van de platenmaatschappij te krijgen. Heel lastig, haha! Dus ja, er gebeurt van alles. We zullen zien wat er gebeurd.”

© Godfried Nevels